

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

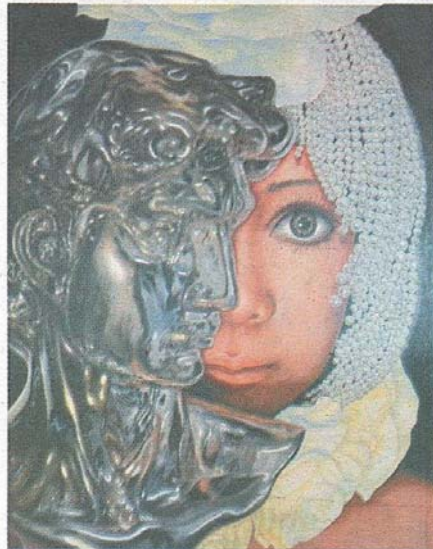
ข่าวจากหนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับประจำวันที่ 11-17 พฤษภาคม พ.ศ.2561 หน้า 40-41 มูลค่าข่าว 184,896-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

จากนอกสู่ในของ อารี สุทธิพันธุ์ และอื่นๆ นานา

ศิลปวัฒนธรรม

> ไทกาล อีสวทวิชัย

ผลงานจิตรกรรมชุด มาซา-สตรีเทค ของ สุทธิพันธุ์ สุธรรม

สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ กล่าวได้ว่า อ.ชุลล นิมเสมอ เปรี๊ยะ เสมือนเช่น "หัวเรือใหญ่" หรือผู้นำทางความคิด และเป็นบุคลากรคนสำคัญที่สร้างสรรค์ผลักดันให้เกิดปรากฏการณ์ความเคลื่อนไหวอันหลากหลาย ที่ส่งผลต่อการพัฒนาเปลี่ยนแปลงใน "คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์" ของ "มหาวิทยาลัยศิลปากร" ซึ่งดอกผลเหล่านั้นยังส่งผลกระทบไปสู่แวดวงศิลปะสมัยใหม่-ร่วมสมัยของบ้านเรามากมายหลายด้านมุ่ม

ขณะเดียวกัน บุคลากรรุ่นหลังถัดมา ที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาของ อ.ชุลล นิมเสมอ ซึ่งจบผ่านหลักสูตรด้านศิลปศึกษาออกมาจาก คณะจิตรกรรมฯ ของ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยส่วนมาก ได้ก้าวออกไปสร้างให้เกิดพัฒนาการ ความเคลื่อนไหว ความเปลี่ยนแปลงต่อแวดวงศิลปะอีกหลายแง่มุมหลายทิศทาง และผู้สนใจที่คอยติดตามดูความเคลื่อนไหวต่างๆ ของแวดวงศิลปะสมัยใหม่-ร่วมสมัยในบ้านเราเรื่อยๆ ย่อมรับรู้ได้ถึงดอกผลจากการผลักดันสร้างทำของ อ.ชุลล นิมเสมอ ทั้งที่เป็นงานการของตัว อ.ชุลล เอง และที่เป็นงานการผ่านการสร้างทำของเหล่าลูกศิษย์ลูกหาแต่ละรุ่น...อยู่เป็นระยะ

ซึ่งสถาบันด้านศิลปศึกษาในกรุงเทพฯ-เมืองไทยทุกวันนี้

นั้น มิได้แต่เพียง คณะจิตรกรรมฯ ของทาง มหาวิทยาลัยศิลปากร แห่งเดียว หากแต่ยังมี โรงเรียนเพาะช่าง ที่พัฒนาเติบโตขึ้นเป็น "วิทยาลัย" และเป็น "มหาวิทยาลัย" ในยุคปัจจุบัน

ถัดก็ยังมี คณะศิลปกรรมศาสตร์ ของทาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มีแผนกภาควิชาศิลปะ ของ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง รวมทั้งแผนกภาควิชาศิลปกรรมศาสตร์ ของทาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรที่ปัจจุบัน...ได้พัฒนาเติบโตขึ้นเป็น "คณะศิลปกรรมศาสตร์" อย่างเป็นทางการนานปีแล้ว

ซึ่งทางฟากฝั่ง "คณะศิลปกรรมศาสตร์" ของ "มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" วิทยาเขตประสานมิตรนี้ ก็มีบุคลากรคนสำคัญที่ช่วยผลักดันพัฒนาให้คณะภาควิชาศิลปะของสถาบันอุดมศึกษาแห่งนี้ ก้าวขึ้นมามีบทบาทที่โดดเด่นไม่น้อยในสังคมไทย และรวมถึงแวดวงศิลปะสมัยใหม่-ร่วมสมัยของบ้านเรา

บุคลากรคนสำคัญที่ว่านั้น ก็คงหนีไม่พ้น อ.อารี สุทธิพันธุ์ ผู้เป็นเหมือนเช่น "ผู้นำทางความคิด" หรือเป็น "หัวเรือใหญ่" ดังเดียวกับที่ อ.ชุลล นิมเสมอ ได้รับการยกย่องยอมรับในหมู่บุคลากรของ "คณะจิตรกรรมฯ" แห่งรั้ว "มหาวิทยาลัยศิลปากร" นั่นเอง

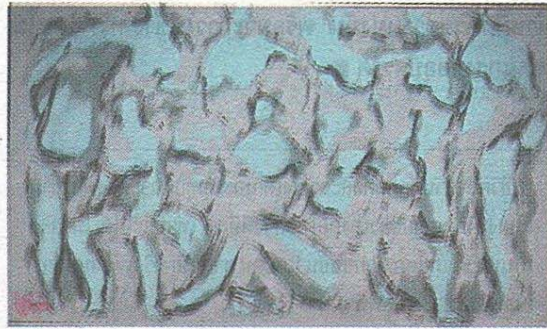
ด้วยผู้อาวุโสทั้ง 2 คนจาก 2 สถาบันด้านศิลปศึกษาที่เอ่ยถึงนี้ ต่างก็สร้างท่าปะโยชน์ และหว่านโปรยเมล็ดพันธุ์ทางด้านศิลปะ ให้ปรากฏโดดเด่น เห็นประจักษ์ชัดแจ้งไม่น้อยไปกว่ากันเลย โดยเฉพาะในด้านวิชาการศิลปะศึกษาซึ่งแต่ใน "สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์" ฉบับนี้ จะขอกล่าวถึงเฉพาะ อ.อารี สุทธิพันธุ์ ที่กำลังมีนิทรรศการผลงาน "ย้อนหลัง" จากหลายช่วงเวลา หลายยุคสมัย มาจัดแสดงให้ผู้สนใจได้แวะเวียนไปเยี่ยมชม นิทรรศการที่ว่านี้ ก็คือ "จากนอกสู่ใน" หรือ "OUTSIDE IN"

กล่าวโดยภาพรวมของนิทรรศการ "จากนอกสู่ใน" ที่เป็นการจัดสรรผลงานจิตรกรรมจากหลายยุค หลายชุด หลายช่วงเวลาของ อ.อารี สุทธิพันธุ์ มาจัดแสดงครั้งนี้ รวมมีผลงานจิตรกรรมให้ผู้ชมได้ใช้เวลาเดินเลียดเสพชมอยู่หลายสิบชิ้น พูดได้ว่ายังไม่ใคร่มีอะไรโดดเด่นน่าสนใจมากมายนัก เพราะว่ามันตามจริงแล้ว ผลงานจิตรกรรมของ อ.อารี สุทธิพันธุ์ เอง ก็ไม่มีใครมีรูปแบบ มีท่วงท่า จังหวะ ลีลา การวาดระบายป้ายป้ายสีเส้น ที่ส่งพลังออกมาปะทะอารมณ์ความรู้สึก จนก่อเกิดความพลุ่งพล่านใจได้อย่างรุนแรงมากมายอะไร

ในความรู้สึกของผมนั้น ผลงานทั้งนามธรรม และนามธรรม ของ อ.อารี ชุดที่แลดูโดดเด่นน่าสนใจมากที่สุด เห็นจะได้แก่งานชุดที่ว่าด้วยภาพเรื่องเกี่ยวกับ "รามเกียรติ์" ที่จับเอาท่วงท่าการเล่นแสดง "โขน" มาแปรรูป ถ่ายทอดเป็นงานจิตรกรรมทั้งนามธรรม ภายใต้โครงสัสดั้งเดิม เน้นแสดงอารมณ์ความเคลื่อนไหวที่สนุกสนานเบิกบาน มีชีวิตชีวา ส่วนผลงานชุดอื่นๆ

อย่างชุด “NUDE” หรือชุดวัดวาอาราม ล้วนให้ความรู้สึกที่ธรรมดา ไม่ใคร่จะมีอะไรพิเศษแตกต่างไปจากงาน NUDE และภาพวาด LANDSCAPE วัดวาอารามของใครอื่นสักเท่าไร

ส่วนงานการที่โดดเด่นที่สุด และสามารถก่อเกิดดอกผลอย่างน่าสนใจที่สุด น่าจะเป็นงานด้านวิชาการ งานด้านศิลปศึกษารวมถึงการเขียนตำรับตำรา ไม่ว่าจะเป็นการเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญในการผลักดันให้เกิดมีหลักสูตรศิลปศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การผลักดันก่อตั้งภาควิชาศิลปกรรมจนพัฒนาเติบโต กลายเป็น “คณะศิลปกรรมศาสตร์” ได้ในท้ายที่สุด

ผลงานของ อารี สุทธิพันธุ์ นิทรรศการ จากนอกสูใน

ผลงานอีกชิ้นของ อารี สุทธิพันธุ์

และที่ต้องกล่าวถึง โดยที่ไม่สามารถละเลยข้ามผ่านไปเลยๆ อีกเรื่อง ก็คือการเขียนหนังสือวิชาการศิลปศึกษาเล่มสำคัญของ อ.อารี สุทธิพันธุ์ อย่างหนังสือ “ศิลปะนิยม” ที่แม้ว่าเนื้อหาบางส่วนในหนังสือเล่มนี้ จะยังไม่ใคร่สมบูรณ์ หรือไม่ถูกต้องชัดเจนเสียทีเดียว ทว่า...ผมในฐานะที่ครั้งหนึ่ง เคยใช้เนื้อหาของหนังสือ “ศิลปะนิยม” ที่ อ.อารี สุทธิพันธุ์ เขียนขึ้นนี้ เป็นเสมือน “คัมภีร์” หรือจุดเริ่มต้นส่วนหนึ่ง สำหรับการศึกษา ค้นคว้า เพิ่มพูนความรู้ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะ โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ของศิลปะสมัยใหม่ในตะวันตก เพราะในสมัยนั้น หนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับศิลปะสมัยใหม่หรือประวัติศาสตร์ของศิลปะตะวันตก อาจพูดได้ว่านอกจาก “ศิลปะนิยม” แล้ว ดูเหมือนจะไม่มีเล่มอื่นใดให้เลือกซื้อหามาเปิดอ่านอีกเลย

ถ้าถามว่านิทรรศการ “จากนอกสูใน” ซึ่งเป็นการรวบรวมผลงานศิลปะจากหลายชุดหลายยุค ของ อ.อารี สุทธิพันธุ์ มาจัดแสดงในครั้งนี้ น่าสนใจหรือไม่ก็พูดได้ว่าน่าสนใจในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ถือว่าเป็นนิทรรศการที่สมบูรณ์แบบ ที่สำคัญ...ผมว่าตัวนิทรรศการ ยังไม่สามารถสะท้อนให้ผู้ชมได้เห็นชัดถึงคุณค่าความสำคัญ ตลอดจนศักยภาพความสามารถทางด้านศิลปศึกษา ที่โดดเด่นของ อ.อารี ปรากฏรูปได้อย่างสมบูรณ์แจ่มชัดเท่าที่ควรจะเป็น อย่างส่วนที่เป็นแผนภูมิประวัติชีวิต การงาน ของ อ.อารี

ผลงานของ อารี สุทธิพันธุ์

หรือที่เป็น “TIME LINE” นั้น ผมว่าจัดทำได้ยอดเยี่ยมมาก ขาดความชัดเจนในแง่เนื้อหา เพื่อฉายสะท้อนให้ผู้ชมเข้าใจชัดเจน ถึงเนื้อหาทางการที่ อ.อารี ได้ทำให้ปรากฏจนเป็นที่ประจักษ์รับรู้ด้วยความสมบูรณ์

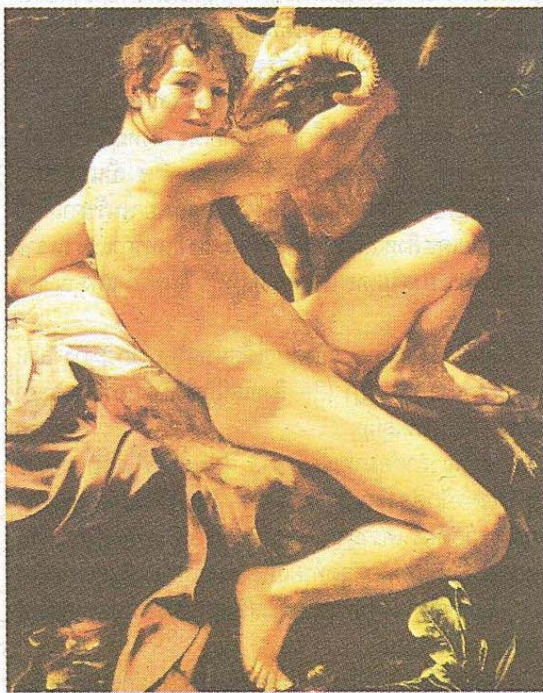
อาทิ ที่บอกว่า... “พ.ศ.2511 ผลักดันให้เกิดหลักสูตร กศ.บ. ศิลปศึกษา แห่งแรกของประเทศไทย” นั้น หมายถึง “ใคร” ทำไม่ไม่ระบุชื่อให้ชัดเจน เพราะบนแผนภูมิชุดเดียวกันนั้น มีการกล่าวถึงหลายเหตุการณ์ และกล่าวชื่อของหลายบุคคลด้วยกัน การแยกแยะแต่ละส่วนของเหตุการณ์ ขาดความชัดเจน จึงสร้างให้เกิดความคลุมเครือ และไม่แน่ใจว่าเนื้อหาส่วนนั้นๆ เป็นการกล่าวเชื่อมโยงถึงใครกันแน่

หากคุณผู้อ่านมีเวลาว่างในช่วงหยุดงานเสาร์-อาทิตย์นี้ ก็ลองแวะเวียนไปเยี่ยมชม นิทรรศการ จากนอกสูใน ของ อารี สุทธิพันธุ์ ดูนะครับ เพราะตัวนิทรรศการจะจัดแสดงจนถึงวัน

อาทิตย์ที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ.2561 นี้เท่านั้น

และพื้นที่หนังรอบนอก ก่อนจะก้าวเดินเข้าสู่ห้องจัดนิทรรศการ จากนอกสู่ใน ของ อารี สุทธิพันธุ์ คุณผู้อ่านจะได้เจอกับนิทรรศการศิลปะ “3 H 13 : HEAD HEART HANDS 2018” ซึ่งเป็นผลงาน “ศิลปะนิพนธ์” ของนักศึกษาศิลปดุสิตบัณฑิต สาขาทัศนศิลป์ คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รวมทั้งสิ้นราว 6-7 คน กระจ่ายกันจัดแสดงอยู่ทั้งบนแนวนั่งโค้งของชั้น 5 ชั้น 4 และชั้น 1 กับชั้น L ส่วนนิทรรศการของ อ.อารี จัดแสดงอยู่ในห้องนิทรรศการชั้น 4 ของ “หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร” โดยที่นิทรรศการศิลปะทั้ง 2 รายการนี้ จะจัดแสดงถึงวันที่ 13 พฤษภาคม 2561 เท่านั้น

แต่ถ้าพ้นเลยจากนี้ หากคุณผู้อ่านแวะเวียนโฉบผ่านเข้าไปใน “หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร” ก็ยังมีนิทรรศการรายการอื่นๆ ติดตั้งจัดแสดง และเปิดให้ผู้สนใจเข้าชมอีก อย่างเช่นนิทรรศการแสดงผลงานผ่าน “กล่องไฟ” ของศิลปินชาวอิตาลีเียนจากยุคอดีต เมื่อสมัยศตวรรษที่ 16 นามว่า มิเกลันเจโล เมรีซี ดา คาราวัจโจ (MICHELANGELO MERISI DA CARAVAGGIO) ซึ่งจัดแสดงในวาระฉลองครบรอบ 150 ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต ระหว่างประเทศไทยกับอิตาลี ซึ่งทางสถานทูตอิตาลีในประเทศไทยเป็นผู้จัด ร่วมกับทางหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ผลงานตู้ไฟของ คาราวัจโจ ศิลปินจากศตวรรษที่ 16 ของยุโรป

เป็นเรื่องน่าเสียดาย ที่ผลงานทั้งหมดในนิทรรศการชุด “CARAVAGGIO OPERA OMNIA” ซึ่งเป็นงานจิตรกรรมสร้างสรรค์ของ คาราวัจโจ ที่ลือเลื่องล่ำลือนามจัดแสดง โดยทาง

ผลงานชุดศิลปะนิพนธ์ของ กฤษฎาภรณ์ อินทะสอน

สถานทูตอิตาลี เป็นได้ก็เพียงแค่ “ผลงานจำลอง” บนกล่องไฟ มิใช่งานต้นฉบับตัวจริง เป็นงานที่ผ่านการพิมพ์ด้วยระบบ “HD DIGITAL PAINTING” ซึ่งก็ไม่ว่าใครจะดีใจดีใจหรือเปล่ากับการมีผลงานของศิลปินระดับโลกจากยุคอดีตมาจัดแสดงทั้งที่ แต่กลับเป็นได้ก็เพียงแค่ผลงานที่พิมพ์ในระบบดิจิทัลที่ว่ามันว่า “คมชัด” อย่างมากเท่านั้น

ซึ่ง “คอศิลปะ” จำนวนไม่น้อย ต่างรู้สึกว่ามันน่าสนใจเลย เพราะงานพิมพ์กล่องไฟดังที่เห็นอยู่ในนิทรรศการนั้น แม้มันจะมีคุณภาพคมชัดมากมายเพียงใดก็ตามทว่า...นอกจากจะมีใช้งานต้นฉบับตัวจริงแล้ว ระบบดิจิทัลที่แสนคมชัด ก็ไม่สามารถเก็บรวบรวมเอาคุณสมบัติแท้จริงของงานจิตรกรรมวาดสีน้ำมันบนผ้าใบ ที่เดินทางผ่านกาลเวลามายาวนานหลายศตวรรษ มาสื่อแสดงให้ผู้เสพชม สัมผัสรู้สึกได้อย่างครบถ้วน สมบูรณ์สมจริงได้เลย เพราะงานที่จัดแสดงนั้น ให้ความรู้ที่แตกต่างจากการดูงานในหน้าหนังสือศิลปะเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แต่บางคนก็บอกว่ามันให้ดูแค่นี้ก็ดีถมเถิดไปแล้วเราโชคช่วยเอง ที่อยู่ในประเทศซึ่งมีรัฐบาลที่ล้าหลังไม่เคยสนใจใส่ใจ ต่อการ

ลงทุนกับเรื่องราวและผลงานศิลปะเลย ล่วงจนถึงวันนี้ เมืองหลวง
ของเรายังไม่มีพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติที่แท้จริงสักหลังเลย

ดังนั้น ผู้คนที่รักชอบศิลปะในบ้านเรา จึงมีโอกาสดำรงงาน
ศิลปะต่างประเทศก็เพียงแค่อำนาจงานพิมพ์บนกล่องไฟแบบนี้เท่า
นั่นเอง ส่วนใครอยากดูงานจริง อยากได้ประสบการณ์และสัมผัส
รู้สึกที่แท้จริง สมบูรณ์ครบถ้วน ก็คงต้องเก็บเงิน กระเสือกกระสน
เดินทางบินไกลไปชมตามพิพิธภัณฑ์ศิลปะในยุโรป ใน
อเมริกากันเองนั่นแหละ ■